

болника. Тя казирала винаги най-сочните и най-вкусни корени.

Дунитъ минавала, положението му значително да се подобрява и един ден съзнавало му се върнало. Той се огледал и когато не забелязал никого около делгото си — на костенурката не обръщала внимание, защото костенурките сж животни — казвала:

— Аз, аз ще укрѝ тука, защото съмъ съмъ въ гората. Лѝкарства, които бѝха могли да ме спасѝтъ нѝа само въ Буенос-Айрѝс. Но аз не мога да се догѝтъра до Буенос-Айрѝс, защото съмъ изнемощѝл!

До вечерѝта пакъ го агресло. И тога се постарѝло нѝколко лѝкти до като най-сетне пакъ изгубилъ съзнание. Но костенурката чула пакъ дунитѝ му и си казала: — Ако остане тука въ планината ще умре, защото тука нѝма лѝкарства. Трѝбава да го пренесе въ Буенос-Айрѝс.

Рѝчено — сторѝно. Тя откъснала гѝнки, но много здравѝ и жѝлѝви клонѝци, вързала съ тѝкъ болника о гърба си, следъ това пос-

тавила на гърба си дори пушката и раницѝта на лѝвѝца и потегляла на пътъ къмъ Буенос-Айрѝс.

Съ свое тежѝкъ товаръ костенурката се влѝчила день и нощъ, презъ планини и долини, презъ рѝки и блага. Въ едно благо зѝтѝмала и щѝла безъ малѝко да погѝне. Следъ осѝмъ или десѝтъ часово вървѝене тя спирала, свѝзала болника отъ гърба си, отѝвързала врърѝзѝнитѝ му и го поставяла на неке трѝвѝе. Събирала храна и вода и му ги давала. Тя сѝмѝла адѝна малѝко, защото биле много жѝворѝна. После пакъ трѝгѝвала и това постоянно вървѝене продължило много, много седмици. Тя приближавѝла все повече Буенос-Айрѝс, ала костенурката все повече и повече отслабѝвала. Понѝвагѝ спирала всрѝдъ пътя и не могла по-натѝтъкъ. Следъ нѝкъс почивка се съзѝмнала и трѝгѝвала пакъ на пътъ.

Но едѝна вечеръ, безъгѝла костенурка не могла да върѝи повече защото цяла седмица вече не биле ала да да не губѝи време. И тѝа вечеръ вѝонѝнитѝ силѝ и изпуснали. Когато се бѝ съсѝсекъ нрѝзнало, тя забѝзала едѝна

сѝйтѝлика въ далечината. Така сѝйтѝлика все повече се увеличѝвала и осветѝлявала цялѝя хоризонтъ. Тя не могла да си обѝснѝ никакѝ в тѝа сѝйтѝлика. Насърѝбѝна, че не е могла да спасѝ благоделѝца си, който бѝ тѝа добѝръ съ неѝ, костенурката затѝворѝла очѝ и се приготѝвила да умре близо до лѝвѝца.

Нѝщастната костенурка не знаѝла, че бѝ стѝгнала вече Буенос-Айрѝс. Сѝйтѝлната, която тя бѝ видѝла изѝла отъ електрическиѝ лѝмпи на града Буенос-Айрѝс. А сега? Да умре толкова близо до щѝлѝта си?

Единъ градѝки плѝкъ забѝзелялъ двѝмѝте изнемощѝли до смрѝтъ лѝтѝци и изнемаѝли — Какѝа чудѝна костенурка! Тѝкъѝтъ великиѝ не съмъ видѝлѝла още! Какѝо ли мо- си на гърба си? Може би дѝрѝе?

— Не, — отѝвърнала костенурката на- калено, — вода единъ чѝвѝекъ съ менѝ.

— Единъ чѝвѝекъ ли? И къде сте се за- лѝтѝли? — питѝлъ любопитѝниѝ плѝкъ.

— Азъ искамъ... азъ искамъ... азъ ис- каѝх... да ида въ Буенос-Айрѝс, — отѝ- ворѝила бедната костенурка съ слабѝ гласѝ, който едва се чуѝвалъ. — Но азъ не мога да върѝа повече, затѝва ще умремъ тука всрѝдъ пътя...

— Бре, че си глупѝва, — казалъ плѝ- кътъ. — Та ти си вече въ Буенос-Айрѝс! Онеѝ сѝйтѝлна, която видѝдѝшъ тамъ, това е Буенос-Айрѝс!

Сѝзнала се костенурката, почувѝтаѝвала нови силѝ въ себе си и като видѝла, че до- веѝа още нрѝва, трѝгѝвала бързо къмъ Буенос-Айрѝс, за да навѝека изгубѝеното време.

На другѝта сутрѝнѝ директорѝтъ на зо- ологическата гѝрадина забѝзелялъ една огром- на, нрѝшава, изнемощѝла костенурка да се се влѝчи по улицѝтѝ не Буенос-Айрѝс. На гърба и имѝло вързѝанъ нѝкъс. Той ведѝнѝга позналъ свое приятѝлъ и бързо набѝвилъ нуж- нѝтѝ лѝкарства.

Когато ловѝщѝтъ узналъ, че костенурката го спасѝла, като е извърѝила повече отъ три- ста километра, не искалъ да се разѝдѝлѝ съ неѝ. Но той не можѝлъ да ѝ взѝне при себе си, защото клѝщѝта му била малѝка. Тогава ди- ректорѝтъ на зоологическата гѝрадина пред- ложѝлъ да взѝне костенурката въ гѝрадинѝта си и да се грижи за неѝ.

Така и станѝло.

Днесъ тѝа костенурка се разѝкогда шѝстѝ- лѝва и доволѝно изъ зоологическата гѝрадина на Буенос-Айрѝс и посетѝтелиѝтъ гледѝтъ на неѝ, като на чудо. Всѝки следъ обѝдъ ло- вѝщѝтъ идае при неѝ. Тя го поѝивѝа още отъ далѝчъ по стѝлѝнитѝ. Ловѝщѝтъ остаѝе винаги нѝколко часа при неѝ, а тя не го остаѝа да си иде докѝто не ѝ потуѝа нѝколко лѝкти нѝкѝно по гърба.

Прѝказъ: Ш. Э. Негрѝ